

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.165/2026/13.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. május 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. június 1-jén kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2026. január 12. napján kihirdetett 4.B.4/2025/70. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 43 200 (negyvenháromezer-kettőszáz) Ft büntügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek már nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatával Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont]. Ezért 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről (a lefoglalás megszüntetése és kiadás a jogosultaknak, megsemmisítés) és kötelezte a vádlottat 826 100 forint büntügyi költség megfizetésére, rögzítve, hogy 270 000 forintot az állam visel.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott törvényi határidőben a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében élt fellebbezéssel (71. sorszámú elsőfokú bírósági irat). Indokai szerint a bíróság a megvalósított élet elleni bűncselekmény tárgyi súlyát nem értékelte megfelelően, ezért indokolatlanul enyhe büntetést szabott ki, mely nem szolgálja megfelelően a büntetési célokat, továbbá a büntetéskiszabási elveknek sem felel meg, így

lényeges súlyosítása szükséges (vármegye megnevezése Vármegyei Főügyészség B.1167/2023/169.).

[4] Másfelől a vádlott a kihirdetést követően nyomban a büntetés enyhítése iránt, a védő pedig elsősorban felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése céljából terjesztettek elő jogorvoslatot. A védő a perorvoslat írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a vádlott javára vélt jogos védelmi helyzet állapítható meg, ezért e büntethetőséget kizáró ok jogkövetkezményei alkalmazásának van helye. A vádlotti támadás ugyanis csak akkor kezdődött, amikor a sértett gázpisztollyal a kezében a közelébe ért és az álmából felébredő terheltet az ingatlanából történő távozásra szólította fel. A sértettnél lévő pisztoly összetéveszthető egy éles lőfegyverrel, ezért amikor a vádlott felébredt, kommunikációs fogyatékosága és személyiségzavara miatt vélhette úgy, hogy a sértett támadásától tartania kell. Másodlagosan, amennyiben a vélt jogos védelmi helyzet nem állapítható meg, úgy a kiszabott büntetés jelentős enyhítését kérte (11. sorszámú másodfokú irat).

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.76/2025/8. számú észrevételében a vádhatósági perorvoslat szerint, a védelem érveit alaptalannak találva a sérelmezett ítélet megváltoztatására, a főbüntetés súlyosítására, egyéb részekben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

[6] Az ítéltábla a két irányú fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése értelmében nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyész a középértékhez jobban közelítő szabadságvesztés kiszabását indítványozta, mivel a vádlott – álláspontja szerint – semmilyen megbánást nem mutatott. A védő a jogorvoslati oka és célja szerint kérte az ítélet megváltoztatását.

[8] Az ügyészégi fellebbezés nem alapos, míg a védelmi jogorvoslat csak részben az.

[9] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre is, figyelemmel a Be. 590. § (7) bekezdésére.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva, igen alaposan, körültekintően folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna.

[11] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben volt hiányos és az iratok tartalmával ellentétes [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont] a faeszköz sértett torkára nyomását érintően. E megalapozatlanság részbeni, melynek orvoslása a másodfokú eljárásban kötelező volt (EBH2019.B.9.; BH2019.220.).

[12] A másodfokú bíróság ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokat érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint kiegészíti, illetve helyesbíti a tényállást, kiküszöbölve ezzel a megalapozatlanságot.

[13] [28] bekezdés: *Mellőzi a 3-4. sorból a zárójelbe tett részt és megállapítja, hogy a vádlott kézzel tuszkolta a fadarabot a sértett szájába és azt a torkára nyomta.*

A tényállást a jelzett részében is az ítélet alapvetően valósághűen írta le, azonban a vagylagosságra, esetlegességre utaló rész konkrét tényállításba nem foglalható, másrészt nincs arra adat, hogy a vádlott valamilyen más eszközt használt volna a fadarab sértett torkára nyomásához, mely cselekménysor részletei ugyan a tényállás későbbi részéből és az indokolásból nyomon követhető, de szükséges volt az elkövetési magatartás e kardinális részének pontosabb megfogalmazása az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen elfogadott bizonyítékok, így elsősorban az orvosi-kórházi iratok, az orvosszakértői vélemény és részben a hitelt érdemlő személyi bizonyítékok alapján.

[14] A kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás teljes egészében megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítékezés alapját képezte.

[15] A ténybeli revízió kapcsán kiemелendő, hogy a megalapozottság fogalmát a törvény pozitív formában nem határozza meg, arra a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. Ettől függetlenül rögzíthető, hogy általában a tényállás megalapozott, ha az elsőfokú bíróság (elsődleges ténybíró) a vádlott által vád tárgyává tett és általa bűncselekménynek értékelt eseményt a vád keretei között, a tettazonosság elvének megfelelően a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valósághűen, helyesen és hiánymentesen állapítja meg (BH2024.106. [48]-[49] bekezdések, Kúria Bt.II.581/2023/5.). A precedens elvi állásfoglalása követendő, a fontos ténykérdések kapcsán egyértelműen rögzíti a megalapozottság-megalapozatlanság fogalmát és elemzi a felülmérlegelés esetkörét, alkalmazási kérdéseit, melyekre a törvény egyértelműen nem ad mindig választ. A felülbírált ügyben a helyesbített tényállás a törvénynek és a Kúria gyakorlata által megerősített fenti elveknek megfelel.

[16] A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából fontos és lényeges bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, azokat gondosan megvizsgálta. Hangsúlyt fektetett a vádlott védekezésére, hiszen az, a részbeni beismerő vallomástól a jogos védelmi helyzetre hivatkozásig terjedt, és központi kérdésekben is változott. Erre figyelemmel is körültekintően értékelte tanú2 sértett mindvégig következetes vallomását és tanú1 érdektelen tanú azt alátámasztó előadását. Szintén a sértetti vallomást igazolta részben a bűncselekmény befejezését megakadályozó rendőr tanúk vallomása is, hiszen tanú5, tanú3 és tanú4 voltak azok, akik tanú1 telefonhívására igen hamar a helyszínre érkeztek a rendőrként és az ingatlan udvarára behatolva az eredménytelen felszólítást követően a vádlottat megakadályozták a sértett további bántalmazásában, majd megbilincseltek. A mentőszolgálat tagjai pedig azt tanúsították vallomásukban, hogy az idegen tárgy olyan mélyen volt a sértett garatjában, hogy azt akkor ők nem is észlelték, csak a kórházi ellátás során került erre sor, amit az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztott. Az elsőfokú bíróság meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, aki egyértelműen kizárta a mentőszolgálat tagjainak szakmai mulasztását, továbbá közérthetően elmondta, hogy a garatba ékelődött fadarab miként okozott fulladásos tüneteket és ezáltal (heveny légzési elégtelenség talaján) életveszélyes állapotot, mely az időben történő kórházi ellátás nélkül – nagy valószínűséggel – halálos eredménnyel járt volna. Emellett a törvényszék figyelemmel volt még az aggálymentes és objektív igazságügyi fegyverszakértői véleményre is. Az így rendelkezésre álló bizonyítékokat a logikus és észszerű gondolkodás szabályai szerint, mindenki számára követhető módon mérlegelte és nem tévedett, amikor elvetette a vádlott védekezését és a tényállást elsősorban a sértetti következetes tanúvallomásra, valamint az ezt támogató egyéb, előbbieken kiemelt bizonyítékokra alapította.

[17] A mérlegelés kifogástalan, a bíróság az indokolási kötelezettségét is nagy alaposággal teljesítette.

[18] A törvényszék büntethetőségi akadály hiányában okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak, a

vádolt valóban a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntett kísérletének befejezett és közeli kísérletének törvényi tényállását merítette ki. A bíróság a jogkérdésekben is meggyőző, részletes indokolást adott, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett. Helyes az alanyi és tárgyi tényezők gondos elemzése, az önhibából eredő vádlotti ittas állapotnak az alanyi oldalt érintő hatása, az eshetőleges ölési szándék kialakulásának bemutatása, miként a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontjában meghatározott különös kegyetlenséggel elkövetés indokai, illetve a védekezésre korlátozottan képesség elvetése a sértetti oldalon.

A bíróság a vádlotti védekezés tükrében vizsgálta az esetleges jogos védelem megállapításának a lehetőségét, illetve az ún. vélt jogos védelmi helyzetet. Mindkettőben nemlegesen foglalt állást, melynek indokait szintén osztotta az ítéltábla. A teljesség érdekében a vélt jogos védelem tekintetében a következők jegyzendők meg. A vádlott pusztán a sértettnél látott gázpisztolyból gondolhatott támadásra, de sem viszonyuk, sem a cselekménye előzményei folytán nem volt alapos oka a passzív alany közvetlenül fenyegető támadását vélelmezni (BH2001. 409). E jogkérdést valóban gondosan kell vizsgálni, mert az álmából ittasan hirtelen felébredő terhelt tudatában a pisztoly látványa miatt felmerülhet adott esetben olyak képzet, hogy támadás fenyegeti. A felülbírált ügyben azonban a megalapozott tényállás ilyen vélelemre nem tartalmaz adatot, így összességében a másodfokú bíróság helyesnek tartotta azt az elsőbírósági álláspontot, hogy a vádlott javára vélt jogos védelem, illetve ténybeli vagy társadalomra veszélyességben való tévedés sem jelölhető meg.

[19] Ami a joghátrányt illeti. Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta és e tényezőket a nyomatékuknak megfelelően értékelve a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a bünteteskiszabási elvekkel összhangban álló, tetтарыos büntetést szabott ki. A vádlott hatvanötödik életéves, fogvatartása alatt egészségi állapota megromlott, a bűncselekmény kísérleti szakban maradt, beszámítási képessége a bűncselekmény elkövetésekor enyhe fokban korlátozott volt, ezért vele szemben, a büntetés lényeges súlyosítására nem volt megfelelő alap. Ezen okok miatt az ügyészégi fellebbezés nem volt eredményes, de a büntetési tartamok enyhítésére sem volt indok.

[20] Ugyanakkor a vádlott kommunikációs nehézségére (születésétől fogva süket-néma és beszéd fogyatékos), jól láthatóan megromlott egészségi állapotára figyelemmel az ítéltábla a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a törvényben meghatározottnál és az elsőfokú bíróság által alkalmazott fegyház helyett eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozatot alkalmazott. E döntés törvényi előfeltételei maradéktalanul fennállnak, a vádlott büntetéselviselési képességét eredendő fogyatékosága, idős kora oly mértékben megnehezíti, mely indokolta az enyhébb végrehajtási fokozat kimondását.

[21] Az ítélet egyéb, a feltételes szabadságra bocsátás kizárására, az előzetes fogvatartás beszámítására, a bűnjelekre, a bűnügyi költségre vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyat képező rendelkezései törvényesek.

[22] A kifejtettek figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletét a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[23] A vádlott által az előzetes fogvatartásban töltött további idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén, míg a bűnügyi költségekről hozott rendelkezés a Be. 613. § (2) bekezdés b) pontján alapul.

[24] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – fellebbezésnek a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 4.B.4/2025/70. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.165/2026/13. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. június 1.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke